

Et stille mirakel

Knud Steffen Nielsen: »Og lyset knytter sig til om lidt«
80s. Kr. 98,-
Gyldendal

HER HAR VI en digtsamling med en for en gangs skyld anvendelig brugsanvisning. Det hedder bl.a.: »Afstandene og afstandene skal skrives og gøres synlige for intensitetens og tæthedens skyld. Afstandene Imellem kroppene, imellem det sagte, det gjorde, det forkrampede, det uudsagte. Der begynder synets strategi«.

Og denne synets strategi udvikler digteren så i en række gennemgående ret korte udsagn. At det er en maler, der har skrevet ordene, fornægter sig selvfølgelig ikke. Et lille digt hedder »Bladene«:

»jeg tror først og fremmest på de optegnelser, man gjorde/ på kant med virkeligheden, de er der jo, hører med,/ /det var bare ikke muligt at sortere i billedet, bøge-/ bladene tog farven, og i kæmpeblad-zoner var portrættet/ /tildækket i en regn af skygevækster, som sollyset/ efterhånden slørede«

Det er i regelen mellemrummene, overgangene, timingen det gælder. Som en musical lige i det dér magiske, tomme, svævende øjeblik på overgangen til et sang- eller dansenummer. Eller som hos visse malere, hvis man ellers har øjne og kan se. Eckersberg f.eks., malede jo også master og rær i kilometervis for at gøre opmærksom på lyset og afstanden.

Knud Steffen Nielsens digte står i et tæt og smukt sprog. Utroligt komprimeret og dog enkelt. Det er helt troværdigt, klart, koncist, blidt og nænsomt. Hvis der er noget helt særdeles godt i den nye poesi, så er det afgjort hér. Meget i intonationen kan godt minde om Henrik Nordbrandt. Og dét er en ros. »Jernets mønster og Rosens Diagram« er et godt eksempel. Ikke på Nordbrandt, men på Nielsen:

»afmærke kirkegårdene med riskoste og tulipaner, når jordens/ mønster er blodets,

Knud Steffen Nielsen- han er en stjerne.

jernets bevægelsesmønster, mens ålene/ /presses mod savtakkerne, fornemmelsen af salthorstens smag i/ munden Tag lavendlerne, de rummer ikke i sig selv en bevægelse/ /eller ritual, men viljen og lysene, langs farvandene, siksakker//som celler og stjernespidser, når isen strammer til, og der/ / dumpes tavst, refleksionen ligner en knækket vinge, kviksølvet/ ryger helt ud af sproget, der manipuleres ved sandbankerne/ /Til sidst tager du rosen, Ikke bevægelsen eller dansen: men lyset.«
„ .Det er et af den slags digte man ikke glemmer det første par år. Jeg kunne blive ved med at citere, men nøjes med en sidste linje: »Udenfor ta'r stjernen/ sig af de helt stille mirakler«.

Netop. Knud Steffen Nielsen tager sig også af dem. Han er en stjerne.

Jannick Storm